

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/20/2017
Identifikačné číslo spisu: 1104139225
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1104139225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobkyne K. T. K., U.N., so sídlom K. B., XXX XX D. - C., IČO: 17 426 235, zastúpenej advokátom JUDr. Štefanom Levickým, so sídlom Nám. J. Herdu 1, 917 01 Trnava, proti žalovanej UniCredit Leasing Slovakia, a.s., so sídlom Plynárenská 7/A, 814 16 Bratislava, IČO: 35 730 978, o zaplatenie 24.335,14 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/264/2013-266 z 29. apríla 2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 31Cb/116/2005-227 z 15. mája 2013 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.335,14 eur (733.120,27 Sk) s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne z príslušných súm a za príslušné obdobia, špecifikované vo výroku rozsudku. O trovách konania nerozhodol s odôvodnením, že o nich rozhodne osobitným rozhodnutím, po právoplatnosti rozsudku.

2. Výkonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že na základe riadne uzavretej leasingovej zmluvy č. 10900064 zo dňa 27. júna 1997 prenechala žalovaná ako poskytovateľ leasingu/prenajímateľ žalobkyni ako príjemcovi leasingu/nájomcovi do užívania motorové vozidlo X. - E. K., ŠPZ: D.-XXX O.. Zmluvné strany si dojednali splátkový kalendár a neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné podmienky leasingu. Predmet leasingu žalobkyňa poistila poistnou zmluvou uzavretou so spoločnosťou Dopravná poisťovňa, a.s. Počas trvania leasingovej zmluvy došlo k poistnej udalosti, a to k odcudzeniu predmetného motorového vozidla. Dopravná poisťovňa, a.s. ako poisťovateľ oznámila žalobkyni, že poistné plnenie nie je možné poskytnúť, pretože vozidlo sa našlo, a teda odpadol právny titul na výplatu poistného plnenia za krádež vozidla. Keďže žalovaná si voči žalobkyni uplatnila nárok na úhradu zvyšných (ku dňu vzniku poistnej udalosti) nesplatených splátok vo výške 733.120,27 Sk, došlo medzi stranami k dohode o splátkovom kalendári, na základe ktorej žalobkyňa mesačnými splátkami od 10.10.2002 do 28.06.2004 zaplatila žalovanej predmetnú sumu. Počas trvania leasingovej zmluvy, resp.

počas trvania poisťnej zmluvy, bol na majetok Dopravnej poisťovne, a.s. vyhlásený konkurz. Žalobkyňa si v konkurznom konaní prihláškou zo dňa 7.05.2002 uplatnila pohľadávku v celkovej výške 1.503.956,48 Sk, ktorá zodpovedá žalobkyňou zaplateným splátkam do dňa odcudzenia predmetu leasingu. Keďže správca konkurznej podstaty úpadcu Dopravná poisťovňa, a.s. pohľadávku žalobkyne poprel, žalobkyňa podala voči správcovi žalobu, v ktorej žiadala, aby súd určil, že pohľadávka žalobkyne vo výške 1.502.489,48 Sk voči úpadcovi Dopravná poisťovňa, a.s., je nesporná čo do dôvodu, výšky a poradia, uvedených v konkurznej prihláške a musí byť na ňu braný ohľad v konkurznom konaní. Správca konkurznej podstaty úpadcu Dopravná poisťovňa, a.s. vo vyjadrení k predmetnej žalobe uviedol, že žalobu mala podať leasingová spoločnosť ako vlastníka motorového vozidla. Žalobkyňa v predmetnom spore, ktorý sa viedol na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 44Cbi/86/2002 nebola úspešná, keďže krajský súd rozhodnutím zo dňa 16. novembra 2005 žalobu zamietol a správnosť jeho záverov potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 6Obo/421/2005, ktoré sa viedlo na základe odvolania žalobkyne. Z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 44Cbi/86/2002 mal súd prvej inštancie ďalej preukázané, že odcudzené motorové vozidlo sa našlo a podľa názoru súdu bolo povinnosťou žalovanej, ako vlastníka predmetu leasingu, domáhať sa jeho vrátenia, čo však žalovaná neurobila. Skutočnosť, že vlastníkom predmetného motorového vozidla bola žalovaná, nebola medzi stranami sporná, resp. nebola spochybnená. Z predložených listinných dôkazov, v ktorých žalovaná samú seba označila za vlastníka motorového vozidla, mal súd prvej inštancie preukázanú nečinnosť žalovanej v súvislosti s prevzatím vozidla zadržaného cezhraničnou políciou v Drobeta Turnu Severin.

3. Keďže súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, vyslovenom v jeho zrušujúcom uznesení č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010, podľa ktorého k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej došlo a žalovaná je povinná bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať, ďalšie dokazovanie bolo vykonávané za účelom preukázania dôvodnosti žalovanej sumy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa na základe uzavretej dohody o splátkovom kalendári uhradila žalovanej v dohodnutých splátkach sumu 733.120,27 Sk (po prepočte konverzným kurzom 24.335,14 eur). Uvedenú sumu žalobkyňa uhradila na základe dohody o splátkach v zmysle finančného vysporiadania leasingovej zmluvy z dôvodu odcudzenia predmetu leasingu. Celkovo žalobkyňa ku dňu odcudzenia predmetu leasingu uhradila žalovanej titulom leasingovej zmluvy 1.502.489,48 Sk.

4. Pokiaľ žalovaná namietala, že v sume 165.840,60 Sk (5.504,90 eur), zodpovedajúcej dani z pridanej hodnoty, nemohlo dôjsť k jej bezdôvodnému obohateniu, pretože táto suma bola v zmysle § 20 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty odvedená štátu, súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobkyne, ktorá argumentovala tým, že žalovanej zaplatila 733.122,27 Sk, a nie o 165.840,60 Sk menej. Súd prvej inštancie poukázal aj na stanovisko Daňového riaditeľstva, podľa ktorého, ak by prenajímateľ (žalovaná) požadoval v zmysle zmluvy od nájomcu (žalobkyne) len určitú finančnú kompenzáciu za skutočnosť, že prenajímateľ mal povinnosť odvieť daň pri odcudzení vozidla, ktoré bolo predmetom nájmu s dojednaným právom kúpy prenajatej veci v zmysle § 53 ods. 5 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, nejedná sa o zdaniteľný obchod, ktorý by bol predmetom dane, t. j. daná finančná kompenzácia by nepodliehala dani.

5. Vychádzajúc z uvedených skutkových a právnych záverov, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 733.122,27 Sk (24.335,14 eur) titulom bezdôvodného obohatenia. Na základe rozšírenia žaloby na pojednávaní konanom dňa 16. mája 2011 o úroky z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré si žalobkyňa uplatnila v zákonom predpokladanej výške, vychádzajúc pritom z termínov postupných úhrad žalovanej, súd prvej inštancie priznal žalobkyni uplatnené príslušenstvo v súlade s jej návrhom.

6. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/264/2013-266 z 29. apríla 2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi

závermi súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa zaplatila žalovanej spornú sumu na základe stranami dňa 27.09.2002 uzatvorenej dohody o splátkovom kalendári k leasingovej zmluve č. 10900064. Predmetnou dohodou o splátkovom kalendári bolo žalobkyni dovolené splácať sumu 733.120,27 Sk, ktorú mala žalovanej zaplatiť na základe protokolu o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy, a to po jej predčasnom ukončení. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že predmetnú sumu žalovaná vyčísliła v súlade s článkom VII. leasingovej zmluvy, ohľadom ktorého odvolací súd už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010 dospel k záveru, že ho na daný prípad nemožno aplikovať. Tento článok totiž upravuje (ako vyplýva z jeho označenia) iba riziko z poškodenia a zničenia predmetu leasingu, v prípade ktorých bol nájomca naďalej po dohovorenú dobu trvania leasingu povinný platiť leasingové splátky podľa tejto leasingovej zmluvy. V danom prípade však zo spisu nepochybne vyplýva, že nedošlo k poškodeniu a ani zničeniu predmetu leasingu, ale k jeho odcudzeniu. Odvolací súd sa síce stotožnil s názorom žalovanej, že dohodu o splátkovom kalendári z 27. septembra 2002 je možné považovať za uznanie záväzku, poukázal však na to, že žalobkyňa obsahom leasingovej zmluvy (konkrétne jej článkom VII.) vyvrátila, že jej v súvislosti s odcudzením vozidla vznikol záväzok vyplatiť žalovanej 733.120,27 Sk. Podľa názoru odvolacieho súdu na veci nič nemení ani skutočnosť, že žalovaná predmet leasingu po jeho nájdení predala, ktorá skutočnosť vyplýva z jej listu zo dňa 18.12.2014, adresovaného právnenému zástupcovi žalobkyne. Odvolací súd žalovanú vyzval, aby súdu oznámila, či žalobkyni plnila a ak áno, v akom rozsahu. Keďže žalovaná nereagovala na výzvu, ktorá jej bola doručená dňa 17. apríla 2015, odvolací súd nemohol prípadné poskytnuté plnenie zohľadniť pri svojom rozhodovaní. O trovách odvolacieho konania nerozhodol s poukazom na to, že o nich rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 224 ods. 4 OSP).

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie z dôvodu, že sa jej nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) a zároveň napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Poukázala na to, že súd prvej inštancie svoj rozsudok č. k. 31Cb/116/2005-227 z 15. mája 2013, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.355,14 eur s príslušenstvom, oprel o predchádzajúce zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010, v ktorom krajský súd vyslovil svoj záväzný právny názor v danej veci. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal len skúmaním výšky pohľadávky, ktorá mala byť žalobkyni žalovanou zaplatená. Žalovaná napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/264/2013-266 z 29. apríla 2015 rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, odvolávajúc sa o. i. na svoj skoršie vyslovený právny názor. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo v neprospech žalovanej, je podľa názoru dovolateľky zrejmé, že pri viazanosti právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, vyslovenom v jeho zrušujúcom uznesení, nemal súd prvej inštancie inú možnosť pri hodnotení otázky existencie nároku žalobkyne na peňažné plnenie. Dovolateľka v tejto súvislosti poukázala na Ústavou Slovenskej republiky garantované nestranné a nezájate postavenie sudcov pri výkone súdnej moci, ako aj zásadu voľného hodnotenia dôkazov, zakotvenú v § 132 OSP. Ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ OSP, na základe ktorého odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, podľa nej nemožno vykladať izolovane, ale práve v spojitosti s § 132 OSP. Ak podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci, je oprávnený dať súdu prvej inštancie záväzné pokyny, aby tento vec znovu preskúmal, aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a doplňujúco vykonal niektoré dôkazy, alebo aby vykonal nové dôkazy pre účely dostatočného zistenia skutkového stavu veci. Môže mu pritom aj vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, nie je však oprávnený dávať súdu prvej inštancie záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Krajský súd v Bratislave namietaným postupom fakticky zaviazal súd prvej inštancie rozhodnúť v otázke existencie nároku žalobkyne odlišne od jeho prvého rozhodnutia, čím zároveň obišiel postup podľa § 220 OSP, ktorý by zakladal právo žalovanej na podanie dovolania podľa § 238 OSP. Tým, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, v časti týkajúcej sa existencie uplatneného právneho nároku, obmedzil na použitie argumentov uvedených v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010, je predmetné rozhodnutie zároveň arbitrárne a

nepreskúmateľné.

8. V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci dovolateľka poukázala na to, že súdne konanie sa odvíjalo od záväzkového vzťahu medzi ňou ako leasingovým prenajímateľom a žalobkyňou ako leasingovým nájomcom, založeného leasingovou zmluvou č. 10900064, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančného leasingu k tam špecifikovanému motorovému vozidlu, ktoré bolo zverené žalobkyňi do užívania za odplatu. Sporové strany uzatvorili predmetnú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako zmluvu nepomenovanú, ktorou upravili svoje vzájomné právne vzťahy tak, že sa zaviazali na vzájomné plnenia. Povinnosťou žalobkyne v zmysle čl. VII. bod 7.2. leasingovej zmluvy bolo počas celej doby trvania leasingu mať vozidlo zákonne a havarijne poistené. Žalobkyňa poistila vozidlo v ňou vybranej Dopravnej poisťovni, a.s. a poistné platila samostatne. V prípade individuálneho poistenia predmetu leasingu je zmluvnou stranou poistnej zmluvy leasingový nájomca ako poistník a poisťiteľom je poisťovňa. Leasingový prenajímateľ nie je zmluvnou stranou individuálne uzatvorenej poistnej zmluvy. Výlučne z dôvodu zabezpečenia nárokov leasingového prenajímateľa z leasingovej zmluvy je dohodou medzi leasingovým nájomcom a poisťovňou vinkulované poistné plnenie v prospech leasingového prenajímateľa, ktorý v prípade poistnej udalosti obdrží poistné plnenie od poisťovne namiesto poistníka. Poistné plnenie využije leasingový prenajímateľ na poníženie svojej pohľadávky voči leasingovému nájomcovi, alebo v prípade, ak má leasingový nájomca záväzky z leasingovej zmluvy vyrovnané, so súhlasom leasingového prenajímateľa poisťovňa poistné plnenie vyplatí priamo leasingovému nájomcovi. Takýto postup bol dohodnutý aj v predmetnej leasingovej zmluve, a to v čl. VII. bod 7.1. V žiadnom prípade vinkulovanie poistného plnenia nezakladá právo domáhať sa akýchkoľvek nárokov z poistnej zmluvy priamo leasingovým prenajímateľom, keďže tento nie je zmluvnou stranou poistnej zmluvy.

9. Ďalej dovolateľka poukázala na to, že odcudzením vozidla došlo k poistnej udalosti, ktorú si žalobkyňa uplatnila v Dopravnej poisťovni, a.s., ktorá mala na základe tejto skutočnosti plniť. Žalobkyňa mala v zmysle čl. V. bodu 5.4. leasingovej zmluvy povinnosť s vozidlom zaobchádzať so starostlivosťou riadneho hospodára, čo zahŕňa najmä ochranu pred krádežou, poškodením a zničením. Zodpovednosť za vozidlo po celú dobu trvania leasingu nesie leasingový nájomca, pričom žalobkyňa ako jediná z účastníkov leasingového vzťahu vozidlo držala a užívala. Po nájdení vozidla v zahraničí bolo sporné vlastnícke právo k nemu, keďže si ho okrem žalovanej uplatňoval aj občan Juhoslávie, čo vyústilo do súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva k vozidlu, ktorý sa viedol na Okresnom súde v Subotici. Rozsudkom zo dňa 30.10.2001 bolo priznané vlastnícke právo juhoslovanskému občanovi, bez ohľadu na aktivitu žalovanej, keďže Okresný súd v Subotici považoval jeho vlastnícke právo za dobromyseľne nadobudnuté a preukázané. Medzičasom došlo k vyhláseniu konkurzu na Dopravnú poisťovňu, a.s. a k prihláseniu pohľadávky do konkurzného konania žalobkyňou, keďže bola zmluvnou stranou poistnej zmluvy, z ktorej odvodzovala svoj nárok na poistné plnenie. Správca konkurznej podstaty úpadcu Dopravná poisťovňa, a.s. prihlásenú pohľadávku žalobkyne poprel a argumentoval tým, že si ju mal podľa jeho názoru prihlásiť vlastník vozidla. S týmto názorom sa žalobkyňa nestotožnila, čo ju viedlo k podaniu žaloby o určenie pravosti pohľadávky voči správcovi. S názorom správcu sa nestotožnil ani Krajský súd v Bratislave prejednávajúci túto vec pod sp. zn. 44Cbi/86/2002, keď uviedol, že žalobkyňa sa mala domáhať svojho práva v občianskoprávnom konaní na súde v Subotici. Napriek vyššie uvedenému sa Okresný súd Bratislava I stotožnil s účelovým názorom správcu. Podľa dovolateľky však nemožno súhlasiť s tým, aby znášala následky sporu, ktorého ani nebola účastníkom, a teda nemohla ovplyvniť jeho výsledok.

10. Ďalej dovolateľka poukázala na dohodu strán obsiahnutú v čl. VII. bode 7.3. leasingovej zmluvy o tom, že v prípade, ak poisťovňa nebude plniť v lehote 30 dní od poistnej udalosti, všetku škodu uhradí leasingový nájomca. Žalobkyňa za účelom splnenia si tejto zmluvnej povinnosti uzatvorila so žalovanou dohodu o splátkovom kalendári, ktorá má povahu uznania záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka, ktorým žalobkyňa svoj záväzok vyplývajúci z doteraz nesplatennej časti leasingu uznala čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa ho splatiť v splátkach. Právny dôvod plnenia žalobkyne teda tvorí leasingová zmluva a uznanie záväzku, pričom ani jeden z týchto dokumentov nebol uznaný za neplatný a taktiež právny dôvod neodpadol, keďže nebol splnený iným spôsobom. Po opätovnom nájdení vozidla v

Rumunsku toto bolo oznámené žalovanej Interpolom Bukurešť spolu s výzvou na jeho prevzatie. Žalovaná naďalej konala v súlade s povahou a účelom leasingovej zmluvy a žalobkyňa vyzvala na prevzatie vozidla z dôvodu, že z jej strany došlo k úhrade celej dlžnej sumy vyplývajúcej z leasingovej zmluvy a uznania záväzku. Žalovaná následne zistila nevôľu žalobkyne nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu, resp. ísť si ho prevziať, čo je zrejmé aj z jej listu zo dňa 12.04.2011 a ďalšej korešpondencie. Hoci platí, že nikoho nemožno nútiť, aby nadobudol vlastnícke právo k určitej veci proti svojej vôli, skutočnosť, že žalobkyňa stratila záujem o nadobudnutie vlastníckeho práva k vozidlu, resp. sa rozhodla toto právo si neuplatniť, nesmie byť na ujmu žalovanej, ktorá si svoje záväzky voči žalobkyňi riadne splnila. Podľa čl. III. bodu 3.8. leasingovej zmluvy platí, že pokiaľ leasingový nájomca do 60 dní od skončenia dohovorenej doby leasingu neuzatvorí s leasingovým prenajímateľom kúpnu zmluvu, má leasingový prenajímateľ právo predmet leasingu speňažiť a výťažok si ponechať. Podľa názoru dovolateľky sa toto právo dá analogicky použiť aj pre prípad opätovného vyzvania žalobkyne na prevzatie vozidla. Po oznámení o umiestnení vozidla v Rumunsku a ochote žalovanej poskytnúť všetky (úradne preložené) doklady potrebné k jeho prevzatiu, začala táto lehota plynúť odznova a pokiaľ ju žalobkyňa nevyužila, jej právo na uzatvorenie kúpnej zmluvy k vozidlu sa prekludovalo a akékoľvek nároky zo zmluvy sú vysporiadané.

11. Z uvedeného podľa názoru dovolateľky vyplýva, že ona si svoje povinnosti z leasingovej zmluvy splnila, keď riadne a včas obstarala predmet leasingu a odovzdala ho žalobkyňi do riadneho užívania. Odcudzením vozidla v čase, keď ho držala a užívala žalobkyňa, došlo k znemožneniu ďalšieho užívania predmetu leasingu žalobkyňou, bez zavinenia žalovanej. Naopak, na majetku žalovanej vznikla škoda, za ktorú bez ohľadu na zavinenie zodpovedala žalobkyňa ako držiteľ, ktorému bol predmet leasingu zverený do starostlivosti a ktorý sa zaviazal disponovať s ním s opatrnosťou riadneho hospodára a predchádzať škodám. Podľa názoru dovolateľky, leasingový vzťah má byť posudzovaný obdobne ako vzťah úverový, pričom povinnosť žalobkyne zaplatiť škodu na majetku spôsobenú škodovou udalosťou, zodpovedá povinnosti vrátiť úverové peňažné prostriedky poskytnuté dlžníkovi, bez ohľadu na to, či predmet, ktorý dlžník obstaral z poskytnutých prostriedkov vlastní a užíva alebo nie. V danom prípade teda nastúpila sekundárna povinnosť žalobkyne plniť dlh voči žalovanej, ktorý vznikol v dôsledku predčasného zániku leasingovej zmluvy v dôsledku odcudzenia predmetu leasingu. Žalobkyňa bola na základe leasingovej zmluvy povinná poskytnuté plnenie vrátiť a táto jej povinnosť nezanikla uzatvorením poisťnej zmluvy. Výklad práva, ktorý si osvojil odvolací súd, navodzuje dojem, že uzatvorením poisťnej zmluvy prechádza pre prípad poisťnej udalosti povinnosť splniť záväzky z leasingovej zmluvy na poisťovňu, čo však nie je v súlade s ustanoveniami leasingovej zmluvy ani so zákonom. Transformáciu zmluvne dojednaného záväzku na sekundárny záväzok zodpovednosti za škodu nie je možné vykladať ako plnenie bez právneho dôvodu, ako tento svoj záver vyslovil Krajský súd Bratislava v uznesení č. k. 3Cbo/124/2010-152 zo dňa 8.12.2010, ktorým sa v ďalšom konaní spravoval súd prvej inštancie a v dôsledku ktorého vec nesprávne právne posúdil a vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie.

12. Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243 ods. 3 OSP zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/264/2013-266 z 29. apríla 2015, ďalej ním potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 31Cb/116/2005-227 z 15. mája 2013, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. K dovolaniu žalovanej zaslala žalobkyňa písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že uzavretie poisťnej zmluvy a písomný súhlas žalobkyne s poisťným plnením pre prípad vzniku poisťnej udalosti na účet žalovanej (vyhlásenie o vinkulácii) boli podmienkou uzavretia leasingovej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou. Leasingovú zmluvu č. 10900064 zo dňa 27.06.1997, poisťnú zmluvu na zákonné a havarijné poistenie a vyhlásenie o vinkulácii k leasingovej zmluve nemožno preto považovať za samostatné a na sebe nezávislé právne akty žalobkyne a jej jednotlivých zmluvných partnerov, ale ako súbor vzájomne súvisiacich a vzájomne sa ovplyvňujúcich právnych aktov, pričom jednou zo zmluvných strán, resp. osobou, v prospech ktorej bola uzavretá poisťná zmluva, bola aj žalovaná. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že vo vyhlásení o vinkulácii sa o. i. uvádzalo: „V prípade, že by konanie poisťovne bolo v rozpore s týmto vyhlásením zaväzuje sa poisťovňa nahradiť majiteľovi poisteného predmetu všetky vzniknuté

škody, vrátane ušlého zisku vlastníka“. Keďže Dopravná poisťovňa, a.s. i napriek príslušným ustanoveniam poisťnej zmluvy, resp. vyhlásenia o vinkulácii neplnila ani v prospech žalobkyne ako poistníka a ani v prospech žalovanej ako poisteného, malo nastať plnenie poisťovne v prospech vlastníka motorového vozidla (žalovanej) tak, ako je uvedené vo vyhlásení o vinkulácii k leasingovej zmluve a keďže k takému plneniu nedošlo, žalovaná si mala plnenie od Dopravnej poisťovne, a.s. vymáhať právnymi prostriedkami. Podľa názoru žalobkyne, povinnosti Dopravnej poisťovne, a.s. plniť v prospech vlastníka vozidla (žalovanej) zodpovedá oprávnenie žalovanej požadovať od Dopravnej poisťovne, a.s. príslušné plnenie, ktoré oprávnenie žalovaná nevyužila. Uvedenú skutočnosť skonštatoval aj správca konkurznej podstaty Dopravnej poisťovne, a.s. a túto konštatáciu nespochybnil ani Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 44Cbi/86/2002 a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 6Obo/421/2005, dokonca možno povedať, že oba súde si túto argumentáciu osvojili. V dôsledku tejto skutočnosti žalobkyňa so svojou žalobou o určenie pravosti pohľadávky neuspela, pričom ak by uvedené súde mali na túto záležitosť iný názor, boli by predmetnej žalobe vyhovelí.

14. Keďže žalovaná ako vlastníka vozidla si u Dopravnej poisťovne, a.s. neuplatnila pohľadávku, resp. ani po vyhlásení konkurzu na majetok Dopravnej poisťovne, a.s. nepodala konkurznú prihlášku, Dopravná poisťovňa, a.s., resp. jej správca, neboli povinní a ani oprávnení plniť žalobkyňu. V kontexte uvedeného sa názor žalovanej na výsledok konania o určenie pravosti pohľadávky javí ako snaha prekryť svoju nečinnosť (neuplatnenie/nevymáhanie pohľadávky/plnenia od Dopravnej poisťovne, a.s., a nepodanie konkurznej prihlášky v konkurznom konaní vedenom proti úpadcovi Dopravná poisťovňa, a.s.) poukázaním na nešpecifikované a neexistujúce dôvody na strane žalobkyne. Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ by si žalovaná uplatnila voči Dopravnej poisťovni, a.s. svoj nárok na plnenie, Dopravná poisťovňa, a.s. by plnila a nebol by dôvod, aby nesplatené leasingové splátky, ktoré ku dňu vzniku poisťnej udalosti evidovala žalobkyňa voči žalovanej, žalovanej uhradila žalobkyňa. Z tohto dôvodu plnenie, ktoré žalovaná prijala od žalobkyne, považuje žalobkyňa za bezdôvodné obohatenie. Ohľadom žalovanou tvrdenej povinnosti žalobkyne s vozidlom zaobchádzať so starostlivosťou riadneho hospodára a ochraňovať vozidlo pred krádežou, poškodením a zničením, žalobkyňa uviedla, že vzniku poisťnej udalosti zabrániť nemohla, pretože vozidlo odcudzila nebezpečná organizovaná skupina páchatel'ov, ktorá obdobným spôsobom odcudzila viacero motorových vozidiel. Pokiaľ ide o názor žalovanej, že žalobkyňa sa mohla/mala domáhať vydania vozidla na juhoslovanskom súde, tento názor je podľa žalobkyne len hypotetický a nezodpovedá realite, keďže žalobkyňa so svojím nárokom neuspela ani na slovenských súdoch z dôvodu, že nebola vlastníkom predmetného motorového vozidla a z rovnakého dôvodu by neuspela ani na juhoslovanskom súde.

15. K tvrdeniam žalovanej o tom, že zistila nevôľu žalobkyne nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu, resp. ísť si ho prevziať, žalobkyňa poukázala na svoj list zo dňa 12.03.2012, v ktorom žalovanej o. i. oznámila, že keďže vlastníkom motorového vozidla je žalovaná, na prevzatie motorového vozidla treťou osobou od hraničnej polície v Drobeta Turnu Severin v Rumunsku by bolo potrebné vynaložiť finančné prostriedky, ktoré by zbytočne zvyšovali už i tak pomerne vysoké náklady súdneho sporu, a preto nesúhlasí s tým, aby vozidlo šla prevziať ona a zároveň žalovanej navrhla, aby predmetné vozidlo od hraničnej polície v Rumunsku prevzala žalovaná. Z toho, že žalobkyňa nechcela zvyšovať náklady konania však nemožno usúdiť, že žalobkyňa odmietla od žalovanej odkúpiť a prevziať predmetné motorové vozidlo. K ďalším tvrdeniam žalovanej, podľa ktorých svoje povinnosti z leasingovej zmluvy voči žalobkyňu riadne splnila a odcudzenie predmetu leasingu nezbavilo žalobkyňu povinnosti splniť jej záväzky z leasingovej zmluvy minimálne v rozsahu vrátenia neuhradenej časti nákladov vynaložených leasingovou spoločnosťou na obstaranie predmetu leasingu a že odcudzením vozidla jej vznikla škoda, za ktorú bez ohľadu na zavinenie zodpovedala žalobkyňa ako držiteľ vozidla, žalobkyňa opätovne poukázala na to, že škoda na majetku žalovanej sa dala zhojiť uplatnením si pohľadávky žalovanou ako vlastníkom vozidla u Dopravnej poisťovne, a.s., resp. po vyhlásení konkurzu na majetok tejto poisťovne podaním prihlášky, čo však žalovaná neurobila. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej zamietnuť.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej

neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovanej bolo podané na poštovom úrade dňa 6. júla 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ust. § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Zb.). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb.), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. §236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalovaná podala dovolanie.

18. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 OSP možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

19. V preskúmvanej veci podané dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Keďže v predmetnej veci nie je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 OSP), odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP) a nejde ani o rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 OSP), vzhľadom na vyššie uvedené nie je v zmysle ust. § 238 ods. 1 až ods. 3 OSP dovolanie žalovanej prípustné.

20. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 OSP dovolací súd skúmal, či v konaní došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 237 ods. 1 OSP. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia, t. j. ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

21. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP v dovolaní nenamietala a ich existencia v dovolacom konaní nevyšla ani najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

22. Dovolateľka v dovolaní výslovne namietala vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Túto vadu videla v tom, že súd prvej inštancie svoj rozsudok č. k. 3ICb/116/2005-227 z 15. mája 2013 (ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.355,14 eur s príslušenstvom) oprel o predchádzajúce zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010, v ktorom krajský súd vyslovil záväzný právny názor v danej veci, ktorým sa súd prvej inštancie následne riadil pri svojom rozhodovaní v otázke existencie nároku žalobkyne a zaoberal sa len posúdením výšky uplatnenej pohľadávky, pričom odvolací súd pochybil v tom, že súdu prvej inštancie dal záväzné pokyny, k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku - v časti uplatneného právneho nároku - obmedzil na

použitie argumentov uvedených v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010, je predmetný rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný. Zároveň dovolateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

23. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom, určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných väd (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ OSP) a hmotnoprávnych väd (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Prítom zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 OSP žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

24. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP sa rozumie taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. Zo znenia zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom dáva ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP do súvislosti výslovne s faktickou činnosťou súdu, a nie s rozhodnutím súdu, vrátane jeho odôvodnenia.

25. Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľka vyvodzuje z toho, že odvolací súd nepostupoval správne, keď uznesením č. k. 3Cob/124/2010-152 z 8. decembra 2010 zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor ohľadom existencie uplatnenej pohľadávky, ktorý bol pre súd prvej inštancie záväzný a z ktorého následne pri svojom rozhodovaní vychádzal. Podľa názoru dovolateľky, odvolací súd obišiel postup podľa ust. § 220 OSP (poznámka odvolacieho súdu - v zmysle ktorého mal zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie), čo by založilo právo žalovanej na podanie dovolania podľa ust. § 238 OSP.

26. S vyššie uvedenou námietkou dovolateľky sa dovolací súd nestotožňuje. Pokiaľ odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 221 ods. 1 OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ust. § 221 ods. 2 OSP), takýto postup bol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Z ust. § 212 ods. 4 OSP vyplýva, že odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, aj keď sa navrhuje jeho zmena, a platí to aj naopak. Je preto na zvážení súdu (a nie účastníka konania), akú formu rozhodnutia odvolací súd v konkrétnom prípade zvolí. Ak odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a v zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor na vec, nejde o postup, ktorý by bol v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v dôsledku ktorého by bola žalovaná (ako účastníčka konania) vylúčená z realizácie procesných práv, vrátane práva preskúmať správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolacom konaní v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, pokiaľ sa domnievala, že odvolací súd svojím postupom v odvolacom konaní, v ktorom preskúmvával napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z 21. januára 2010, jej odňal možnosť konať pred súdom v zmysle vyššie citovaného ustanovenia OSP. Ak však žalovaná neuplatnila právo podať dovolanie proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu z 8. decembra 2010, jej námietky voči tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, uplatnené až v dovolaní podanom proti ďalšiemu rozsudku odvolacieho súdu z 29. apríla 2015, sú bez právnej relevancie a nezakladajú vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že aj v prípade, ak by odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 221 ods. 1 OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie, hoci pre to neboli dané procesné predpoklady a namiesto bolo iné rozhodnutie odvolacieho súdu, išlo by o nesprávne rozhodnutie, ktoré nemožno stotožňovať s procesnou vadou konania, odnímajúcou účastníkovi možnosť realizovať jemu patriace procesné práva v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Toto ustanovenie totiž dáva odňatie možnosti

konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (procedúrou prejednávania veci), a nie s jeho rozhodnutím. Navyiac, po vrátení veci na ďalšie konanie súd pokračuje v prejednávaní veci a účastníkom konania zostávajú zachované ich procesné práva. Taktiež Občiansky súdny poriadok nezakazoval odvolaciemu súdu v zrušujúcom uznesení vysloviť právny názor na vec, odlišný od právneho názoru súdu prvej inštancie. Práve naopak, takúto situáciu predpokladal, ako vyplýva z ust. § 226 OSP. V ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie účastník mohol realizovať procesné práva, akým je právo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadrovať sa k rozhodujúcim skutočnostiam, k právnej stránke veci, byť predvolaný na pojednávanie a podobne.

27. Dovolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením dovolateľky, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú arbitrárne a nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, pretože ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súd vyhovel žalobe a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 24.335,14 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Takýto postup odvolaciemu súdu umožňovalo ustanovenie § 219 OSP. Podľa odseku 1 citovaného ustanovenia platí, že odvolací rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a umožňoval dovolateľke (žalovanej) zúčastniť sa na úkonoch prvostupňového súdu. Skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie žalovanej nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, a teda v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia OSP. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na stanovisko NS SR k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (jedná sa o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR 2/2016 z 3.12.2015), z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava, justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

28. Námitka dovolateľky smerujúca voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci je v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP relevantným dovolacím dôvodom, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladá, keďže nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v ust. 237 ods. 1 OSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci súd

neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP (viď R 43/2003, R 54/2012, ako aj viaceré rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 6Cdo/41/2011 a 7Cdo/26/2010). Teda, ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov a neodníma mu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

29. Vzhľadom k tomu, že rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadla žalovaná dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 238 OSP a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia vady uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f) OSP a nevyšli najavo ani iné procesné vady v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 OSP, dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

30. V dovolacom konaní žalovaná s podaným dovolaním neuspela, preto na jej strane vznikla povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania úspešnej žalobkyni (ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP a ust. § 451 ods. 3, druhá veta CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (ust. § 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.